

No t'ho PRENGUIS com uma coisa personal PEP BRAS

PEP BRAS
NO T'HO
PRENGUIS COM
UNA COSA
PERSONAL

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2025

© PEP BRAS, 2025

L'EDICIÓ D'AQUEST LLIBRE ES VA NEGOCIAR A TRAVÉS DE THE FOREIGN OFFICE
AGÈNCIA LITERÀRIA, S.L.

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3305-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 496-2025

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRESS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.
Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com
o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol
de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes
o tecnologies d'intel·ligència artificial.

El llegat

Queda malament que ho digui jo, però sempre he tingut un do per imitar les persones. En realitat, imitar és un verb que se'm queda curt. El que faig és clonar-les.

Suposo que és una herència del meu pare.

El papa, al cel sigui, era un dibuixant extraordinari. Si no va triomfar al món de l'art és perquè tenia un estil passat de moda, figuratiu, hiperrealista. Veure un dibuix del papa era com contemplar una foto en blanc i negre. Sempre feia servir els mateixos instruments, una llibreta Canson DIN A4 de 300 g/m², un llapis Staedtler B1 i una goma d'esborrar de nata que li va durar els trenta-vuit anys que va viure. I és que quan posava fil a l'agulla a un projecte, poques vegades hi havia marxa enrere, era com si el dibuix ja

bategués sota una capa oculta del full de paper i la mà dreta del papa es limités a excavar furiosament amb la punta del llapis fins a aconseguir treure'l a la superfície.

—Pren-te tot el temps que calgui, el dibuix no anirà enlloc.

La frase és del papa, és clar.

Quan la pronuncia jo tinc cinc o sis anys i estic dret al costat seu. Ell fa mitja hora llarga que està assegut amb les cames encreuades, la llibreta Canson damunt el genoll més elevat (oberta per un full completament en blanc) i l'Staedtler a la mà dreta, preparat per intervenir. Observa sense parpellejar la meva mare, que és a un metre i mig de distància, també asseguda, de perfil, esforçant-se inútilment per mantenir-se immòbil. La mama era mestressa de casa amb depressió crònica, no model professional.

—Mira-la —em pregunta de sobte el papa, assenyalant-la—. Què veus?

Jo miro la punta del seu dit, miro la meva mare i m'ho rumio molt abans de contestar. No el vull decebre.

—La mama? —pregunto, amb un fil de veu. No hi ha dia que no me'n recordi.

Ell va sospirar. De sobte, semblava molt trist. Va tancar la llibreta i va sortir al balcó a fumar una cigarreta.

El papa, com a dibuixant, tenia dos temes que l'obsessionaven: les cares humanes i els pops. Els pops se'ls inventava (a mesura que anava perfeccionant el seu estil cada cop els afegia més potes, l'últim que va dibuixar en tenia trenta-vuit, curiosament els mateixos anys que tenia quan va morir); en canvi, només dibuixava cares de persones reals i després d'observar-les durant molt de temps.

Un dia va fixar-se en una anciana que viatjava en el mateix vagó del metro; va trucar a la feina per dir que tenia la grip i la va estar seguint durant tres dies sense parar de fer esbossos. Al final, la pobra dona, morta de por, va avisar la policia i el papa va haver de fugir corrents i amagar-se dins un contenidor.

A mi em feia molta gràcia aquesta història i ell, que ho sabia, cada cop n'exagerava més els detalls. A l'última versió que em va contar, va seguir l'anciana durant mesos i va haver de passar-se una nit sencera al contenidor, envoltat de rates famolenques que havia d'apartar a cegues, a

cops de llapis i puntades de peu, fins que va deixar de sentir les sirenes dels cotxes patrulla.

Anècdotes a part, la conclusió és que per copsar l'essència d'algú abans cal estudiar-lo minuciosament. Aquest va ser el llegat del pare, i gràcies a ell vaig convertir-me en un famós imitador.

L'ultimàtum

— **E**ts el millor.
Tot va bé a la meua vida fins que
aquelles tres paraules trenquen el
silenci.

Li sento dir allò i comprenc que la tragèdia és imminent.

Perdó, m'oblidava de descriure el context. El context és essencial en aquests casos.

Uns cinc minuts abans que pronunciés la frase, el Mateu Cabrales m'ha citat al seu despatx de vuitanta metres quadrats, m'ha rebut amb un somriure de cartell de clínica dental i m'ha convidat a seure l'un al costat de l'altre en un dels seus mítics sofàs Chester, el de sota el Tàpies. Llavors, s'ha quedat en silenci mirant-se la punta lluent de les sabates *Melvin & Hamilton*. Sem-

blava hipnotitzat, com si contemplés un forat negre.

Estava a punt de preguntar-li si es trobava bé quan s'ha escurat la gorja i ho ha dit:

—Ets el millor.

Aquest és el context.

Merda, penso.

I m'esforço per semblar tranquil.

—Què passa, Mats? —Al Mateu Cabrales li encanta que tothom li digui Mats. Per Mats Wilander, el seu tenista favorit de tots els temps. A més de presentar des de fa una dècada *Crazy Party*, el late show de més èxit del país, el Cabrales també és un addicte a l'esport. Es lleva cada dia a les cinc de la matinada per córrer deu quilòmetres, va al gimnàs (halterofília, body combat, zumba, spinning), neda com un tauró en piscines olímpiques i juga a tennis contra un ramat de llepaculs que sempre es deixen guanyar.

Podria partir un coco contra els seus abdominals. Això, i unes quantes operacions estètiques a la cara i a la papada, expliquen per què jo soc quatre anys més jove i sembla que li doblo l'edat.

Em sent preguntar què passa i s'envernissa de saliva tot el llavi inferior, fent servir la llen-

gua com a brotxa. És un tic molt desagradable que té.

—Ets el millor —repeteix—. El puto amo. —Deixa de fitar-me els ulls i torna a contemplar-se les sabates—. Aquest programa no existiria sense tu. Jo mateix no hauria assolit ni una tercera part de l'èxit que em mereixo. Però ja saps com és el públic. Colla de cabronassos desagraïts.

—Hem perdut audiència?

El Cabrales llança una rialla.

—No, clar que no, el programa va com un coet, toquem fusta. De fet, és la nostra millor temporada. És que...

Triga tant a completar la frase que el cor se'm posa a galopar com un cavall que ha esnifat coca.

—És la teva secció —diu, finalment—. Està per sota de la mitjana. Molt per sota, en realitat. Un punt i mig. I saps per què, Joan?

Sento que em vull morir. Ell mateix respon la seva pregunta:

—Perquè fa temps que les imitacions han deixat d'interessar. La gent riu més amb els famosos de veritat que amb els imitadors.

—Però...

—Farem una cosa: et dono vint-i-quatre hores per presentar-me una nova proposta de secció. Necessito que et reinventis, Joan. Reacciona d'una puta vegada o, sentint-ho molt, hauré de despatxar-te. No t'ho prenguis com una cosa personal.

Aquest cop soc jo el que em miro les sabates.

Fins i tot en aquest gest tan simple demostro ser un fracassat.

Porto vambes.

L'Anna

Les relacions sexuals amb la meva parella no han estat mai convencionals, però a mi ja m'està bé. Abans de passar a l'acció per primera vegada, l'Anna va indicar-me de manera diàfana les línies vermelles:

—Els penis em fan fàstic —va dir—. Així que no em demanis que te'l toqui. No esperis ni en somnis que et faci una fel·lació. I, sobretot, prova de ficar-me'l i et denuncio per intent de violació. Està clar?

Ens trobàvem als seients del darrere del meu cotxe, a la planta -3 del pàrquing que hi ha al costat del Romea. Jo acabava de guanyar un Premi Butaca per l'espectacle de monòlegs *El doble*. L'Anna treballava de reportera en una ràdio municipal, m'havia fet cinc o sis preguntes i